1848

VLISSINGSCHE  COURANT.



Woensdag — 26 Januarij.



De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodsaankondigingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

De aangekondigde grondwets-herziening.

Het is niet te ontkennen, [illegible] alom twee partijen bestaan, waarvan [illegible] het oude wil behouden of met karige hand onbeduidende wijziging toegeven, de andere groote hervorming en aanzienlijken invloed van het democratisch beginsel voorstaat. Het is te voorzien, dat beide partijen tot uitersten zullen overslaan, indien niet in tijds een middenweg worde ingeslagen, en de eerlijke lieden, die altijd de meerderheid hebben, zich niet verstaan en de uitersten in bedwang houden.

Elk, die de openbare zaken nagaat, moet de mogelijkheid van eene botsing voorzien, welke onberekenbare gevolgen kan hebben.

Gelukkig het land, dat op het oogenblik, dat de partijen elders tot een treffen komen, zijne instellingen zoo zal hebben geregeld, dat zij aan de behoeften voldoen en het volk bewaren voor de neiging, om door voorbeelden elders gegeven, te worden medegesleept.

Nog kan Nederland dit gelukkig land zijn, indien men slechts de noodzakelijkheid van trapsgewijze verbetering erkent en de mogelijkheid, om die verbetering te verkrijgen, gemakkelijk maakt.

Ons filtreer-verkiezings-stelsel ontneemt allen invloed aan het democratisch beginsel; dat beginsel, voor zoo ver het lag in de stemgeregtigheid, sterft voor dat het vruchten kan dragen. De ministeriele bladen klagen zelve over de laauwheid, werkeloosheid en weinige ondernemingslust des volks; maar alles verbindt zich in de maatschappij. De algeheele uitsluiting van het volk van allen invloed, de overtuiging, dat men niets vermag op de regering en dat de best berekende onderneming door het een of ander nieuw stelsel of eene concurrentie der regering zelve of eene accijns-wet kan worden bedorven, heeft die laauwheid en lusteloosheid doen geboren worden; geef regten en invloed aan de natie en gij zult eene andere natie scheppen.

Het is onwaar, dat de Nederlander niet werkzaam, niet ijverig zoude zijn, maar hij stuit overal op de regering; hier op eene wet, daar op een reglement, ginds op een willekeurig gezag, en hij moet, om eene onderneming tot stand te brengen, bergen van zwarigheden uit den weg ruimen, die men nooit zoude hebben durven opwerpen, indien de natie iets in de behartiging harer belangen had in te brengen gehad.

Alles heeft men gereglementeerd of wil men nog reglementeren, ten einde in alles de natie in bedwang te houden, ten einde van burgers, ordentelijke, zoete kinderen te maken, en zoo heeft men er suffers van gemaakt. Geen wet of reglement moet gebieden of verbieden, dan daar waar het belang der maatschappij zulks dringend vordert, en de regering moet kleine uitspattingen aanzien, opdat alle geest niet worde uitgedoofd; zij moet, het onkruid uitroeijende, wel toezien, dat zij het goede zaad niet beschadigd.

Bij een stelsel van verkiezing als het onze, gaat men van geheel andere beginselen uit, dan die, waardoor de krachten van een volk worden [illegible] algemeene welvaart bevorderd; daaruit ontstaat de regering eener coterie, welke geen ander oogmerk heeft, dan om het volk onder den duim te houden; de uitkomsten daarvan ondervinden wij, de verslapping van alle krachten, de rust des doods.

Wij willen hier niet ophalen, hoe hypocritisch men er zelfs de godsdienst heeft ingehaald en aan het volk, over welks werkeloosheid men klaagt, zelfs geene uitspanning heeft gegund; maar wij komen terug op het punt waarvan wij uitgingen: de groote strijd tusschen het behoud en de hervorming is onvermijdelijk; zij zal links en regts worden gestreden; moet Nederland daarin worden medegesleept? Dit hangt thans van de regering af, van hare herzienings-ontwerpen. Al de schuld kome op haar, indien die ontwerpen onvoldoende zijn.

En men zegge niet: de hervormings-partij wil alles omver stooten, zij wil te veel; want dit is zoo niet. De ministeriele bladen hebben bij herhaling zekere societeit te Amsterdam als de zetel dier partij aangewezen. Waar is het, dat de leden der Amstel-Societeit eene nuttige, volksgeest en volkswelvaart ontwikkelende hervorming zijn toegedaan; maar, zoo wij wel onderrigt zijn, is het op een vrienden-maaltijd, door de leden der Societeit gehouden, uit de toosten, die daar, zonder opzien, zijn ingesteld, ten duidelijkste gebleken, welke matige en bedaarde zin onder die mannen heerscht, en hoe zij geneigd zijn, wezenlijke verbeteringen, die tot eene langzame ontwikkeling van den volksgeest en tot eenen billijken invloed van het democratisch beginsel, zonder schending van het koninklijk gezag en zonder uitsluiting van den invloed der aristocratie, kunnen leiden, hoe, zeggen wij, zij geneigd zouden zijn, dergelijke verbeteringen te ondersteunen.

Zoodanig is de geest der hervormingsgezinde partij; zij zal, indien het maar eenigzints mogelijk is, medewerken om alle gemoederen te bevredigen; maar zij zal nooit hetgeen zij voor behoeften van Nederland houdt opofferen, en geheel onvoldoende ontwerpen goedkeuren. Zij moet in dat geval zich alom in alle steden aan de Amstel-societeit aansluiten, alom afdeelingen daarvan oprigten en op alle mogelijke wijze hare krachten uitbreiden en vereenigen, ten einde door wettige middelen haar vaderlandslievend doel te bereiken en de te driftigen binnen de grenzen van orde en wet te houden.

NIEUWSTIJDINGEN.

RUSLAND.

PETERSBURG, den 8. Januarij. Uit Zuid-Rusland wordt gemeld, dat aldaar, onder de Evangelische kolonien eene ziekte, gelijk die der Lecsaren in Zweden, de overhand neemt. Kinderen en volwassenen beginnen in het godshuis te sidderen, te beven, allerlei onzin te begaan, en dan tot geloof en vroomheid aan te manen. Het beef-tooneel eindigt doorgaans daarmede, dat zij plotseling, door den duivel ontslagen, over de banken springen, hunne geloofsgenooten omarmen en kussen en heengaan. De regering heeft bevolen deze dweepers niet te storen, maar hen de deur uit te zetten zoodra zij aanleiding tot wanorden geven.

DUITSCHLAND.

— Uit Weenen wordt geschreven, dat de krijgstoerustingen ijverig voortgezet worden. Voor den aankoop van paarden zijn voorloopig 1½ millioen guldens aangewezen, voor welke som 10,000 stuks geleverd moeten worden. Ook worden aanzienlijke hoeveelheden kruid, lood en artillerie in de tuighuizen te Grätz en Budweis gebragt, welke door de laatste bezendingen naar het Lombardisch-Venetiaansche koningrijk tamelijk geledigd zijn geworden.

— Bij het slechten van een kerkhof te Stettin, is uit den toestand, waarin de uitgedolven lijken zijn bevonden, gebleken, dat op 7 personen ten minste 1 levend is begraven geworden. Wanneer men al aanneemt dat deze opgave overdreven is, dan moet toch eene ontdekking van zoo ontrustenden aard noodwendig alom de aandacht der regeringen tot zich trekken.

— Den 10 december is de stad Uleaburg, in Finland, door eenen verschrikkelijken zeevloed bezocht geweest. In minder dan vijftien uren zijn de golven tot vier en twintig voet boven het gewoon peil gestegen. Verscheidene vaartuigen zijn in de stad tot op de markt gedreven. De oorzaken van dezen springvloed en het beloop der verliezen worden niet opgegeven.

ENGELAND.

— De tijdingen uit Italië blijven bij voortduring zeer ernstig luiden. De *Times*, na eenen vrij schertsenden aanhef over de Milanezen, die thans, door onthouding van tabaksrook en snuif, Oostenrijk's financiën in wanorde willen brengen, vindt in de tooneelen, welke thans in Italië plaats vinden, gronds genoeg voor de vrees, dat de Oostenrijksche regering meer en meer gezind zal worden, om eenen krachtigen slag te slaan, tot handhaving van haar overwigt in Italië. Daarentegen vinden zich de mogendheden, die eene verstandige hervorming voorstaan, door al die bewegingen zeer belemmerd. Het blad doet den omvang en het gewigt van de maatregelen, door den paus en in Sardinië genomen, uitkomen en waarschuwt tegen uitersten. Het doet voorts opmerken, dat het gevaar voor eene uitbarsting verre grooter is in streken van Italië, waar geene bedachtzame hervormingen zijn toegestaan, dan elders, zoo als bij voorbeeld in Napels, waar de koning beurtelings door ijdele vrees en wreedheid schijnt geslingerd te worden, en waar de *Times* voorziet, dat de eerste schok zal plaats hebben, die gevaarlijk voor Italië's rust kan worden.

Op zulk eene gebeurtenis schijnt het Weener kabinet te rekenen, en ondanks de groote moeijelijkheden der onderneming, ondanks den staat zijner geldmiddelen, schijnt Oostenrijk zich gereed te maken, om, indien het zulks voor zijne belangen dienstig acht, in de aanstaande lente die overwegende krijgsmagt te bezigen, welke zijne eenige ware bescherming tegen Italië's volk uitmaakt. Daarentegen is Frankrijk's staatkunde omtrent Italië nog zeer duister; *Guizot's* depêches deswege zijn van luttel beteekenis en het is voor de Fransche regering te vreezen, dat hare legermagt, indien zij immer na den intogt van de

---

GESCHIEDENIS VAN EEN HOUTEN BEEN.

(Vervolg van onze vorige.)

Zij zong. Ik heb hare romance niet vergeten, en heb ze eens in een oogenblik van ledigheid in het Hollandsch vertaald; hier is zij [illegible].

Op de vleugelen der winden, hee de lieve zwaluw glijdt,
Over golven, over stroomen trekt ze en vliedt ten allen tijd;
De romance, zuchtende altijd, klimt naar hooger, schooner oord,
Tot zij (engelreine hymne!) door de blaauwe wolken boort!

Ik, ik arm, verlaten schepsel, zie mijn leven henen vliên,
'k Weet de woeste, ruwe winden geenen wederstand, te bjên.
Dáár, waar ik eens werd geboren, word ik thans miskend ver- (smaad,
Ik verteer mij zelve, tot ik val als 't offer van den haat!

Waarom kan ik niet klapwiekend, als de vlugge zwaluw gaan,
Daar, waar and're stroomen vloeijen, daar, waar and're boomen (staan?
Of als de romance stijgen naar den hoogen hemel toe,
Mij op schoone accoorden wieg'lend, zalig zijnde en blij te moe?

Deze verzen, die vertaald alle eenvoudigheid verloren hebben, namen in den mond van het jonge meisje, eene uitdrukking aan, die mij ten diepste bewoog.

Maria was geene musicienne; maar er was zoo veel zachtheid in hare stem, de eenvoudige muzijk harer romance was zoo treffend, dat zij zich, van dit oogenblik af, in mijn geest griffelde, om er niet meer in uitgewischt te worden. Ik stond bevende op, en mijne aandoening in het diepste van mijn hart bewarende, nam ik afscheid van den grijsaard en van zijne dochter, na deze laatste voor hare vriendelijkheid bedankt te hebben. Ik gaf voor redenen van mijn overhaast opstaan, de verpligting voor, om den volgenden morgen met zonsopgang op te staan, om mijne nasporingen in de omliggende velden te beginnen. Men scheen zich met deze verontschuldiging te vreden te stellen.

Naauwelijks op mijne kamer gekomen, ging ik te bed liggen; maar ik kon niet inslapen. De zoo zachte stem van Maria en hare eenvoudige romance vervolgden mij met eene vermoeijende, aanhoudende kwelling. Eindelijk, door al deze pogingen uitgeput, stond ik op en ging aan het venster, om de frissche lucht van den nacht in te ademen. De hemel was zuiver en gestarnd, en de maan, die zich aan den gezigteinder verhief, bestraalde het landschap, dat zich voor mijne oogen vertoonde, met een zacht licht. De nacht, de stilte, het bekoorlijke der eenzaamheid, stortten in mijne ziel, voorbereid tot verteedering, onuitsprekelijke gevoelens van geluk. Ten prooije aan zachte en melancholische gedachten, zocht ik in mijne herinneringen, en mompelde half luid de verzen van Maria's romance. Naauwelijks had ik het eerste couplet geëindigd, of ik hoorde het venster onder het mijne gelegen, zachtkens opengaan, en het geluid eener guitaar bereikte zoetjes mijne ooren. Vervolgens liet de stem van Maria zich hooren, eerst zacht, maar weldra duidelijk: zij zong het tweede couplet der romance.

De stem had reeds eenigen tijd gezwegen, toen mijne ziel en mijne ooren nog liefelijk oplettend waren. Ten prooi aan eene levendige gemoedsbeweging begon ik het derde couplet met eene bevende stem: de guitaar van Maria accompagneerde mij. Ongelukkig moest ik aan het einde van den tweeden regel ophouden: ik had den derden vergeten. Maar Maria was daar, die mij naauwlettend volgde; zij blies mij de woorden in, die ik vergeten had, en dank zij hare hulp, konde ik het couplet eindigen.

– Bravo! riep de schoone Calabrische, half luide, tot mij, toen ik geëindigd had; bravo! signor capitano!

– Dank voor uwe aangename les, mejufvrouw, antwoordde ik.

– Rust wel, mijn officier, zeide het jonge meisje, heengaande, Rust wel, tot morgen!

Het venster werd gesloten, en ik hoorde niets meer.

Dit kleine nachtelijk tooneel, hoe onbeteekenend het moge schijnen, was eene der zijdelingsche oorzaken van de gebeurtenissen, die zullen volgen. Dikwerf gebeurt het, dat een zamenloop van schijnbaar onbeteekenende en nietige omstandigheden, verschrikkelijke ongelukken ten gevolge heeft! Den geheelen nacht, hetzij ik sliep of waakte, werd ik vervolgd door het beeld der jonge Napolitaansche. Met het aanbreken van den dag stond ik op, wapende mij met mijne karabijn, om het bevel over mijne manschappen, die mij op de markt moesten wachten, op mij te nemen. In het voorhuis gekomen, bemerkte ik, dat de deur van den gang, tegenover de voordeur geopend was. Ik rigtte mijne oogen werktuigelijk naar dien kant, en ik bemerkte Maria die, reeds opgestaan zijnde, zich bezig hield, met de bloempotten, die de kanten van den tuin versierden, te begieten. Ik weet niet waarom mijn hart met eene buitengewone hevigheid begon te slaan. Ik deed eenige schreden om heen te gaan, en ik bleef nog eens stil staan. Eene onwederstaanbare aantrekkelijkheid trok mij naar den anderen kant toe. Toen drong als de bliksem in mijnen geest, een denkbeeld dat mij beangst maakte. Ik leunde met de hand tegen

Oostenrijkers in Italië, eene landing aldaar mogt doen, meer als versterking van de bedwingende vreemdelingen, dan als eene reddende en beschermende magt zal worden beschouwd.

Engeland bereidt zich, om in de baan der handelsvrijheid, welke het over een paar jaren zoo ruiterlijk insloeg, nog eenen stap voorwaarts te doen. Deze nieuwe stap zal beslissend wezen; want het geldt niets minder dan de wijziging of zelfs de intrekking van de beruchte navigatie-akt, aan welke de vrienden van het beschermingsstelsel de voortreffelijkheid van Engeland's reederij en zeewezen toeschrijven.

— Volgens een onlangs uitgegeven statistiek werk, vindt men in het Engelsch Rijk niet minder dan 2,250,000 paarden, ter gezamenlijke waarde van 67 millioen ponden sterling, en van welke meer dan 1,500,000 voor den landbouw gebruikt worden. Het getal van hoornvee is ongeveer 18 à 15 millioen, ten waarde van 216 millioen ponden sterling; dat der schapen 50 millioen, geschat op eene waarde van 67 millioen ponden sterling. Dat der varkens wordt op 18 millioen stuks berekend.

BELGIE.

— Eene vrouw had eene onvolwassene vrucht van vier maanden te wereld gebragt. Degene die zulks moest verklaren aan den burgerlijken stand, verzuimde dezen pligt te vervullen en werd vervolgd door de correctionnele regtbank van Dendermonde, die hem vrij verklaarde om reden dat een foetus van vier maanden geen leefbaar kind kan uitmaken. Het hof van appel bevestigde dit arrest. Dus is de verklaring van een pas geboren kind aan den burgerlijken stand slechts verpligtend als het leefbaar is, dat is van minstens zes maanden of 180 dagen.

NEDERLANDEN.

ASSEN, den 19. Januarij. Ook in deze provincie neemt onder de landlieden, vooral van de afgescheidene gemeente, de zucht, welke eenigen tijd verflaauwd was, om naar Amerika te trekken weder toe, zoodat er onderscheidene verkoopingen van landerijen plaats hebben, en deswege dien ten gevolge op die dorpen zeer in prijs verminderen.

— De juistheid der berigten uit den Haag, over Parijs, in de residentie ontvangen, volgens welke de aftreding van den minister *de la Sarraz* alléén een gevolg zoude zijn van 's mans doofheid, wordt meer en meer bevestigd. Reeds vóór een jaar moet hij, om die reden, zijn ontslag hebben verzocht en men zal moeten erkennen dat dit vragen om ontslag het verstandigste is wat Z. Exc. ooit, als minister van buitenlandsche zaken, heeft uitgevoerd. Daaruit blijkt klaar dat hij toch zoo dom niet was als men het wel wilde doen voorkomen. Maar daaruit blijkt ook hoezeer men in ons gezegend landje op behoud is gesteld, daar men een jaar lang wachtte eer het gevraagde ontslag werd toegestaan. En nog behoudt men den harthoorenden stumpert en benoemt hem tot minister van staat. Wat of men toch hebben mag aan iemand die niet hooren kan? 't Is waar dat het beter is ƒ 6000 te geven voor niets, dan het dubbel dier som, om onze diplomatie te bederven; maar is het niet ergerlijk dat die ƒ 6000 betaald moet worden door de natie, ja van velen door allerlei dwangmiddelen moet worden afgeperst? Dat men die zucht tot behoud toch met te ver drijve. — De maat is vol, loopt bijna over. En moest het volk een einde maken aan dat behoud, dat einde zou misschien vreeselijk zijn. Wie weet hoe spoedig het daar is. Intusschen blijft de doove *de la Sarraz* ƒ 6000 's jaars trekken voor niet met al, en *Mr. F. A. van Hall*, de millionair, desgelijks, voor iets meer dan niets.

Hoe veel huisgezinnen van armen waren met die som niet gelukkig te maken! (*M. B.*)

— Zeker hooggeplaatst persoon (men noemt prins *Frederik*) zou bij het vernemen der benoeming van den nieuwen minister van buitenlandsche zaken gezegd hebben: « nu zal men van *Randwyck* toch wel door en door leeren kennen, daar men hem van binnen naar buiten heeft gekeerd."

VLISSINGEN, den 25. Januarij. Terwijl van af de westkust van Frankrijk tot de noordkust van Duitschland, al de havens der groote handelsteden, zoo als onder anderen Antwerpen, Bremen, Hamburg, Amsterdam en Rotterdam, door het ijs gesloten zijn, blijven die onzer stad volkomen bevaarbaar, zonder vóór of in dezelve het minste ijs te ontmoeten. Het laat zich aanzien, dat ook wederom dezen winter de bewijzen zullen geleverd worden, dat *Vlissingen*, met uitzondering van eenige Fransche havens, alleen de plaats aan het vaste land blijft, welke ten allen tijde door den zeeman met gerustheid kan worden bereikt.

Wij en zoo velen met ons kunnen maar niet begrijpen, hoe het mogelijk is, dat men dit onnoemelijk hooge belang door daadzaken niet schijnt te erkennen, en, helaas! dit welligt dan zal willen doen, als het te laat zal zijn.

Want beschouwen wij het goed, dan wijzen wij hier niet alleen op een Nederlandsch, maar tevens op een Europeesch belang. Immers, wat toch kan heilzamer op de welvaart en ontwikkeling der volkeren werken, dan dat hun onderling verkeer spoedig en steeds onafgebroken kan plaats hebben. Gewigtige omstandigheden hebben dit gebiedend noodzakelijk gemaakt: Frankrijk heeft zulks nog in tijds met wijsheid ingezien. Het ontzielt geene schatten, om zijne groote havens, als Boulogne, Havre, Brest, etc. met het Europeesch spoorwegnet te verbinden en daardoor den sleutel van het vaste land te erlangen. Door Vlissingen kan eene concurrentie met de Fransche havens worden daargesteld; het behoeft geene buitengewone middelen aante wenden, om lineschepen van 24 voet diepgang, ten allen tijde, binnen te laten en eene veilige en ruime ligplaats te verschaffen; de voorbeelden zijn niet aanwezig, dat Vlissingen, bij welke gelegenheden ook, voor den zeehandel niet genaakbaar was. Langs eenen anderen weg kan dit niet worden verkregen; de havens van Hamburg, Bremen, Amsterdam, en Rotterdam zijn, met ijsgang althans, weken aan weken gesloten; die van Antwerpen, hoezeer voortreffelijk gelegen, is mede, bij eenigen ijsgang, ontoegankelijk en daarenboven door zijne geographische ligging niet geheel onafhankelijk van de magt van Frankrijk geworden. Wij herhalen dus de vraag, indien men dit een en ander wel nagaat, of niet al de mogendheden van het vaste land, benevens Groot-Brittanje hetzelfde belang hebben, om op het punt van Vlissingen met ernst de aandacht te vestigen. Nederland en Groot-Brittanje hebben daarbij reeds een direkt belang: wij bedoelen hier alleen, dat het groote Frankrijk niets ontziet, om de overlandpost naar Indië geheel meester te worden, welk doel door dit rijk, zonder zijne uitmuntende havens, niet zoude kunnen bereikt worden.

Door eenen vlugtigen blik te hebben geworpen op de haven van Vlissingen en dezelve in verband te beschouwen met de belangen van het vasteland en die van Groot-Brittanje, hebben wij, in het bijzonder, ook die van Nederland bij deze gewigtige zaak, rijpelijk overwogen en in stilte afgemeten, dat onze hooge staatsmagten een en ander met ernst mogen in overweging nemen.

— Het gemiddeld getal overledenen per jaar bedraagt te Franeker gewoonlijk 100 à 120, terwijl in het vorige jaar aldaar een aantal van 264 personen is overleden. In de eerste week van dit jaar bedroeg het aantal overledenen 18 personen. Opmerkelijk is het voorts, zegt de *Provinciale Friesche Courant*, dat te Franeker, gedurende een tijdvak van ongeveer vijftien maanden, zijn overleden: Een burgemeester, twee wethouders, vijf leden van den stedelijken raad, een secretaris, een stads-majoor en acht mindere stedelijke ambtenaren.

— Dingsdag ll. heeft te Amsterdam eene schoonmaakster voor de arrondissement regtbank te regt gestaan, die het voorbeeld van *Verploegh* in het klein nagevolgd heeft, door aan verschillende leden der mindere klasse, tegen betrekkelijk geringe belooning, posten te beloven, en wel door middel, zoo zij zeide, van intime relatien met een aanzienlijk heer te 's Hage. Zij is tot 15 maanden gevangenis verwezen.

HOON EN LASTER.

DE BERUCHTE ONTWERPEN VAN DEN HEER DE JONGE VAN CAMPENS NIEUWLAND.

Wij hadden gemeend bij eene woordelijke overneming van het artikel getiteld: *Protest der journalisten, tegen de vrijheid-moordende wets-ontwerpen van den minister* DE JONGE VAN CAMPENS NIEUWLAND, voorkomende in no 29 van *de Burger* van den 19. dezer, aan den heer A. VAN BEVERVOORDE te kennen te geven, dat wij onze volkomen goedkeuring hechten aan het bedoelde Protest en het ons eene aangename taak zal zijn, door de mede onderteekening van hetzelve, zoo mogelijk aan het groote doel mede te werken. Plaatsgebrek verhinderd ons tot nog toe daaraan te voldoen; — bij eene volgende gelegenheid zullen wij dat artikel en Protest overnemen.

Middelerwijl herhalen wij dat de heer VAN BEVERVOORDE op onze mede-onderteekening rekenen kan.

Onze leuze is steeds: *Vrijheid van denken en spreken! Leve de vrije drukpers!*

GEMENGDE BERIGTEN.

Vader Mathew, apostel van de matigheid, vertrekt naar de Vereenigde Staten. Zou er voor den goeden man in de Oude Wereld geen werk meer zyn. — Lod. Philips heeft eene nieuwe breukband gekregen. Is sukkelend en heeft by herhaling vapeurs, doch is evenwel volgens getuigenis zyner vrienden volkomen gezond. — Te Arnhem maakt zich ook een 60tal geachte ingezetenen gereed om naar de Nieuwe Wereld te vertrekken. — Abd-el-Kader amuseert zich met te luisteren naar de verhalen der veldtogten van Napoleon. — De gewezen Spaansche minister Salamanca, beschuldigd van onwettelyke en onbehoorlyke handelingen in 't beheer van 's ryks finantiën, vervolgd wordende, heeft zich in de zitting der Kamer van Gedeputeerden van 6. dezer zoo driftig verdedigd, dat hy flaauw viel en door twee leden uit de zaal werd gedragen. (*Elders worden de aftredende ministers van finantiën, die aan dergelyke daden deelgezyn, niet vervolgd, maar daarentegen beloond.* — *De Zwitsersche landdag heeft besloten de jongste nota van den Paus onbeantwoord te laten, als zynde de landdag eene staatkundige magt, welke niet gehouden is eene mogendheid te beantwoorden, die zich als geestelyke magt aan haar gewend heeft.* — *De Gouverneur van Gelderland heeft zynen onderhoorigen het eten ontrieden van aardappelen daar dezen, vol gens het oordeel van deskundigen, bedorven magen zouden veroorzaken. Eene nieuwe proeve der zorg van 's konings commissarissen voor het inwendig welzyn der natie!* — *Tjeunis Epema wordt tegenwoordig gehouden voor den vlugsten schaatsryder in het koningryk der Nederlanden. Hy heeft dezen winter reeds twee pryzen en twee premien behaald en vleit zich, tegen de lente, met de ridderorde der eikenkroon.* — *De Bisschop van Gent heeft gebeden uitgeschreven, om het ophouden der sterfte van den Hemel af te smeeken.*)

MENGELINGEN.

Vrome wenschen.

In een Noord-Duitsch blad vindt men deze:

Hemel! geeft den dorstigen geestelijken wijn en den wijn geest; geeft den hongerigen spijze en den tafelhouder hongerigen; geeft de maagden echtgenooten en ontneemt daarom aan de getrouwde mannen de maagden; geeft den papierfabrikanten vele lompen, en den lompen papier van weinig waarde; geeft den pronkers en middegekken eenen goeden smaak, en laat daarentegen de goede smaak wederom mode zijn; geeft den tooneelspelers goede beoordeelaars en den beoordeelaars goede tooneelspelers; maak de speldemakers rijk en laat daarentegen de rijken meer uitgaven doen; laat de hoeden van beter vilt (filt) maken en bewaar ons beter voor de vrekken (filzen); laat de nachtwakers slapen en breng in hunne plaats de slaapmutsen op de wacht; maak eindelijk het water tot wijn en zorg dat de wijn met geen water aangemengd wordt.

ADVERTENTIEN.

AFVAART-UREN

VAN DE STOOMBOOT

DE SCHELDE,

VARENDE TUSSCHEN

VLISSINGEN en BRESKENS.

JANUARIJ 1848.

Van Vlissingen.			Van Breskens.		
Woensdag 26	nm. 3	ure.	Woensdag 26	nm. 4	ure.
Donderdag 27	« 3	«	Donderd. 27	« 4	«
Vrijdag 28	*niet varen.*	«	Vrijdag 28	*niet varen.*	«
Zaturdag 29	«	«	Zaturdag 29	«	«
Zondag 30	vm. 7,30	«	Zondag 30	vm. 8,30	«
Maandag 31	« 8,30	«	Maandag 31	« 9,45	«

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 25. Januarij. Sedert den 22. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Gend bestemd:

Helena Catharina, J. J. Garrels, Riga, vlas en zaad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

The Transit, J. Main, stukgoed, Hull.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 1/2 ure.
Sluiting des avonds 5 «

Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

---

mijn brandend voorhoofd, en ik vroeg mij met benaauwdheid af, of ik werkelijk verliefd zoude zijn, op de dochter van Gregorio. De magtige aantrekkelijkheid, die mij naar Maria henen trok, de vreemde verwarring, die haar gezigt op mij maakte, dit alles liep te zamen, om mij te overtuigen, dat zij een diepen indruk op mijn hart had gemaakt. Deze ontdekking ontstelde mij ernstig. Ik snelde het huis uit, en ik zocht de verleidende beeldtenis, die mij vervolgde, uit mijn geest te wisschen.

IV.

Ik kwam op de markt aan, waar ik mijne kompagnie, die mij wachtende was, in slagorde vond geschaard. Ik bedacht toen de middelen, die den goeden uitslag mijner expeditie konden verzekeren: ik verdeelde mijn troep in twee afdeelingen; ik nam het bevel van de eerste op mij, en gaf dat van de tweede aan mijn luitenant. Na met dien officier om te bouden gedrag bezonnen te hebben, gingen wij elk onzen kant, in verschillende rigtingen ten einde eene grootere uitgestrektheid lands te onderzoeken, en om van twee kanten te gelijk het huis, in hetwelk, volgens zeggen van onze spioenen, de bandiet Peppe Coppa zich met zijne bende had verscholen, aan te vallen. Al marscheerende, bemerkte ik, met verwondering, de ter neêrgedrukte en ongeruste gelaatstrekken mijner soldaten. Mijne dappere Korsikanen, die steeds zoo vrolijk waren, wanneer het eene hagchelijke onderneming gold, schenen voor ditmaal tegen hun wil voort te gaan.

Ik wendde mij tot den ouden sergeant Pietri, die aan het hoofd der afdeeling marscheerde, en die ook door leelijke gedachten scheen lastig te worden gevallen.

— Hoe is het? Pietri, zeide ik tot hem, gij schijnt van morgen stuursch en knorrig te zijn. Dat is toch anders uwe gewoonte niet. Hebt gij misschien slecht gedroomd!

— Ik droom nooit, kapitein, gromde de veteraan op een lompen toon.

— Welnu dan, vervolgde ik, wat beteekent dat stuursche gelaat? Zoudt gij niet zeer te vreden zijn, wanneer gij van daag dien verdoemden Peppe Coppa als eene saucisse de Bologne gebonden zaagt, en als gij den neus in zijne ijzeren kist staakt, om kennis met zijne dukaten te maken?

— Heere God! bernam Pietri het hoofd schuddende, gij hebt daar al zeer aardige ideën, kapitein. Ik geloof, dat wanneer wij ons vel niesten moeten aan de dukaten van den bandiet, wij gevaar loopen, mager te sterven. En wat Peppe Coppa aangaat, de hennip waaraan hij zal komen te hangen, is nog niet gesponnen.

— En waarom dat?

— Omdat Peppe Coppa geen mensch is, antwoordde hij op een toon van innige overtuiging. Scherts niet, kapitein, hernam hij, want ziet gij, het is in het geheel geen moed, om eene hoogere magt dan de onze te trotseren. Zoolang wij slechts met menschen te doen hebben gehad, zijn wij nooit terug gedeinsd, dat weet gij wel! God weet echter met wat gevleesde duivels wij te doen hadden! Maar thans is het niet hetzelfde. Ik heb het u gezegd: Peppe Coppa is geen mensch!

— Gij zijt een dwaas! riep ik toornig uit, gij en al de stommerikken, die aan de ongerijmdheden gelooven, die gij u in het hoofd gezet hebt! Bemerkt gij dan niet, arme dwaas, dat de Calabriërs, die u de wonderlijke daden van den bandiet verhaald hebben, met uwe ligtgeloovigheid gespot hebben? Dat zij er belang bij hebben, om hem te redden, ten eerste uit nationalen trots, en ten tweede, wijl zij het met hem eens zijn, om onsto verworgen en te plunderen? Zijt gij dan op uwen ouderdom zoo eenvoudig, om te gelooven, dat de duivel zich met onze zaken komt bemoeijen?

— Ik geloof wat ik geloof, gromde de soldaat op een gebeel ontevreden toon.

— Welnu! het zij mensch of duivel, riep ik, mijne stem verheffende, om door allen gehoord te worden, gij: Peppe Coppa zal mijn gevangene zijn, niet later dan van daag, en hij moet al een mooi wonder doen, om morgen niet, in gezelschap van zijne trotsche kameraden, aan de galg te worden gehangen!

De zekere en vaste toon, op welken ik deze woorden uitsprak, scheen den moed van mijne soldaten, die zoak vastheid in hunne veldtogten zochten, een weinig te verheffen. Pietri alleen, scheen mij toe in zijne overtuiging te volharden, en deed den geheelen weg langs, niets dan tusschen de tanden mompelen.

Wij waren reeds eenigen tijd door de bremmen en de heide geloopen, de zon begon reeds boven den gezigteinder uit te komen, toen wij eensklaps achter een bosch van kleine kastanjeboomen, des publiek en glinsterenden kap van een huis zagen uitkomen, dat ik met behulp van eene kleine topographische kaart, die ik zelf gemaakt had, voor dat hetwelk ons aangewezen was, als de schuilplaats der bandieten, herkende.

— Mijne vrienden, zeide ik tot de mijnen, ziet hier het oogenblik, om u te overtuigen, dat wij niet met geesten, maar wel met menschen van vleesch en bloed te doen hebben. Voorzigtigheid en moed, Coppa is aan ons! (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEBERS.